

...VĚŘÍM VE VZKRÍŠENÍ MRTVÝCH A ŽIVOT VĚČNÝ...

Draží přátelé,
je čas, kdy naše kroky směřují na hřbitov, protože prožíváme dny vzpomínek na naše drahé zemřelé. Taky nás k tomu vybízí i podzimní atmosféra, ve které jakoby celá příroda umírala. Víme, že je to jenom spánek na nějaké období, aby zas ožila v plné nádheře. Dnes je velice těžké mluvit o smrti, zvláště mladší generaci. Proč? Protože jsme umírání vytěsnili z běžného života. V minulosti lidé umírali doma, ve společenství svých blízkých, dnes je to nemocnice anebo dům pro seniory a častokrát v samotě. V době, kdy žijeme kult krásy, nám jaksi uniká myšlenka na to, že člověk stárne a podléhá nemocím a že se jeho život jednou skončí. Pro věřícího člověka je smrt ne něco hrozného a nesmyslného, ale je protkaná nadějí na setkání s drahými lidmi a především s Bohem, který dává odpověď na každou otázku. Tak jak nádherně o tom mluví třetí eucharistická modlitba, když zdůrazňuje okamžik, kdy Bůh setře každou slzu z našich očí a uvidíme ho tváří v tvář. Tuto víru vyjadřují četné nápisy v katakombách: „Čekám na tebe... jenom spím... modli se za mě, dokud se nepotkáme... miluji tě, protože láska trvá věčně...“ Je pravda, že smrt nám působí strach. Je to lidsky pochopitelné, protože je to krok do neznáma, ale právě to neznámo nám osvětluje Kristus, který září jako maják na druhém břehu a člověk pohledem na něho nabývá jistotu.

Je velmi krásné, že jsme v těchto dnech vyzdobili naše hroby, také přicházíme zapálit svíčku. Mnozí

dokonce přistoupí k Eucharistii, aby se účinněji modlili za zemřelé. To všechno je dobré a hodno zachování. Možná je však důležité se trochu zastavit a položit si otázky. Vzpomínám na drahé zesnulé, modlím se za ně, ale jak jsem s nimi tvořil společenství, dokud jsme společně putovali pozemským životem? Mnohé pohřby jsou právě osobní tragédií narušených vztahů a nelásky, nebo nedopovězených vět. „Smiř se, dokud jsi na cestě...“ K takovému jednání zve Kristus. Proto je důležité neodkládat všechno na období, kdy bude čas a nálada. Měli bychom využít všechen čas na prohlubování vztahů, využít také každou možnost na odpuštění a hlavně vyjádření lásky a toho, že nám na někom skutečně záleží. Nikdy nevíme, kdy může být pozdě.

Toto období je určitě momentem, kdy se můžeme zamyslet nad sebou. Ptát se, kam směřuje můj osobní život a zda-li je mým cílem Ježíš, kterého chci následovat. Smrt je momentem, kde se končí má zkouška na zemi a po ní už jaksi opravný termín neexistuje. Proto je důležité být každý den připravený postavit se s odvahou a pokorou před Boha a sdílet věčné společenství s ním. Není zapotřebí bát se odchodu ze světa, vždyť žijeme v naději na lepší život v ráji. Důležité je neztratit směr a nezůstat přemožen smutkem někde na okraji cesty.

Odpočinutí věčné dej našim drahým zemřelým, Pane!

o. Marian

Pastýřský list olomouckého arcibiskupa Misijní měsíc 2018

Drazí bratři a sestry,
papež František vyhlásil **Mimořádný misijní měsíc** na říjen roku 2019 s roční přípravou.

Žádá, aby se zapojily všechny struktury církve, především farnosti, ale i všechny katolické organizace a spolky. Proto se na Vás obracím tímto dopisem. Jak stručně shrnout papežovu výzvu?

Pán Ježíš řekl svým učedníkům: *Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu!* Poslechnout Ježíšovu výzvu není pro církev jednou z možností, ale povinností, protože církev existuje právě proto, aby hlásala evangelium. Má-li církev zůstat věrná sama sobě a hlásat Ježíše ukřižovaného a zmrtvýchvstalého pro všechny, musí jít pod vedením Ducha Svatého stejnou cestou, jakou šel Kristus, totiž cestou chudoby, poslušnosti, služby a sebeobětování. Jen tak bude schopná účinně hlásat Krista jako počátek a vzor obnoveného lidství prochnutého bratrskou láskou, upřímností a mírumilovným duchem. Církev má před sebou obrovskou misijní práci. Už svatý Jan Pavel II. vyzval církev k obnovení **misijní horlivosti v přesvědčení, že misijní činnost obnoví církev, upevní víru a křesťanskou identitu, že přinese novou horlivost. Víra sílí předáváním!**

V apoštolské exhortaci *Evangelii gaudium* chtěl papež František tuto naléhavou výzvu znovu představit. Napsal, že misijní činnost představuje i dnes pro církev velkou výzvu a **misijní zájmy musí stát na prvním místě. Tento úkol je dnes naléhavější než kdy jindy.** Má programový význam a závažné důsledky. Papež doufá, že všechna společenství podniknou kroky nezbytné k tomu, abychom pokročili na cestě obrácení v misijním působení. Nemáme se bát s důvěrou v Boha a s velkou odvahou udělat misijní rozhodnutí, které všechno promění tak, aby se naše zvyklosti, styly, harmonogramy, i všechny struktury staly přiměřenou cestou k evangelizaci současného světa.

Máme si počínat tak, aby naše struktury byly více misijní, aby pastorační byla více otevřená, aby se vycházení stalo naším trvalým postojem a všichni, kterým nabízíme své přátelství, snadněji odpovídali na Ježíšovo pozvání.

Kéž bychom úspěšněji bojovali s pokušením, které se skrývá za církevním zahleděním se do sebe, za útekem do své bezpečné zóny, za pastoračním pesimismem a neplodnou nostalgií po minulosti, a místo toho se otevírali radostné novosti evangelia. Kéž

se i v našich neklidných dobách s obnoveným nadšením hlásá světu radostná zvěst, že v Ježíši zvítězilo odpuštění nad hříchem, život nad smrtí a láska nad strachem. Kéž tato zvěst vlije každému důvěru a naději.

Je třeba si hlásání evangelia vzít k srdci tak, abychom rostli v misijní a evangelizační horlivosti, aby rostla láska církve k misiím, jejichž podstatou je vašeň pro Ježíše, avšak současně i vašeň pro jeho lid.

Už několik let se v diecézi připravujeme na misijní rok. Nyní papež vyhlásil Mimořádný misijní měsíc s roční přípravou. Protože nejde o nějaké akce navíc, ale změnu myšlení, nebudeme vyhlašovat nějaký zvláštní program, ale pokusíme se s novým apoštolským nadšením dělat běžné věci tak, aby se v našich farnostech zlepšilo chápání misijního poslání církve a posílila naše odvaha dělit se o svou víru ve svém okolí, aby rostlo dílo křesťanské lásky, aby se oživila misijní horlivost, která je základem křesťanské kultury.

Hlavní téma celého pastoračního roku tedy je: Hlásání evangelia si vzít k srdci tak, abychom rostli v misijní a evangelizační horlivosti, aby rostla láska církve k misiím, jejichž podstatou je vašeň pro Ježíše a jeho lid. Kdo miluje Ježíše, pracuje na tom, aby jej poznali a milovali i další lidé. Podporuje misijní dílo ve světě, ale i sám se zapojuje ve svém okolí. Především se snaží dávat dobrý příklad křesťanského života, předávat víru v rodině a podílet se na vytváření farního společenství.

Věnujte prosím zvláštní pozornost misijním klubkům dětí, ale i ministrantům a schólám, jejichž služba patří ke každé mši svaté. Zvláště děkuji všem, kteří se vedení ministrantů a schól věnují. Budou-li ministranti a zpěvačky aspoň trochu misionáři, budou přivádět nové členy a dospělí jim budou rádi pomáhat.

Prosím farnosti, aby udržovaly kontakt s těmi, kdo přijali svátost manželství, nebo křtili děti. Získat další děti pro výuku náboženství je konkrétní misijní úkol nejen pro rodiče a prarodiče, ale i spolužáky. Zdravá farnost je otevřená pro své okolí a umí pozvat i nepraktikující, spolupracuje s lidmi dobré vůle, s vedením obce či jinými organizacemi.

Ve všech oblastech platí, že duší misijní činnosti je modlitba, která zapaluje a živí oheň lásky. Proto prosím všechny o častou modlitbu za misie, ale i za nás, abychom sami uchvázeni Kristem se dovedli o své přátelství s Bohem dělit.

K tomu všem ze srdce žehná

+ Jan Graubner
arcibiskup olomoucký

SVATÁ CECÍLIE

O životních osudech svaté Cecílie mnoho nevíme. Narodila se kolem roku 200, pocházela z římského šlechtického rodu Cecilů. Křesťanství přijala už jako dítě, v mládí se věnovala studiu hudby a zpěvu. Aby byla ve své víře co nejvíce spojena s Ježíšem, zavázala se mu slibem panenství. Když dospěla, rodiče, kteří nevěděli o jejím slibu, ji provdali za nevěřícího mladíka Valeriána. Cecílie před sňatkem stála před rozhodnutím, zda má splnit svůj slib nebo vyhovět rodičům. V noci měla zjevení, v němž jí bylo sděleno, aby uposlechla rodiče. Po svatbě sdělila tajemství svého slibu Valeriánovi. Ten byl upřímným křesťanským duchem Cecílie nadšený. Také on přijímá na základě působení světce a papeže Urbana I. křesťanství, a to nejen formálně, ale stává se jeho horlivým šířitelem. Radostnou zvěst od něj přijímá i jeho bratr Tiburtius. Oba mladíci i svatá Cecílie pomáhají pronásledovaným křesťanům. Valerián i Tiburtius byli zatčeni a na rozkaz prefekta Almachia sťati mečem. Při pronásledování křesťanů naráží Almachius i na Cecílii, je ohromen jejím odvážným přiznáním se ke Kristu. Navíc svatá Cecílie stihne ještě před svým zatčením všechen majetek rozdat chudým, což prefekta rozzuří. Rozhodne se Cecílii mučit a popravit.

Hned v jejím domě je vsazena do vařící vody. Světici se však nic nestane. Poté ji prefekt vydá katy. Ten jí zasadí tři rány mečem do šíje. Svatá Cecílie však není mrtvá, jak se všichni domnívali. Byla vážně zraněna a po třech dnech, 22. listopadu 230, ve svém domě umírá.

Dům Cecílie byl posvěcen jako kostel a za sto let na jeho místě skutečně chrám vyrostl (Bazilika svaté Cecílie v římské čtvrti Trastevere). Tělo svaté Cecílie pohřbil papež Urban I. v Kalistových katakombách vedle hrobů biskupů. Když byly v roce 822 v katakombách ostatky světice znovu nalezeny, nechal je papež Paschalis I. přenést do kostela, který nese patrocinium světice. Při otevření rakve roku 1595 bylo prý její tělo nalezeno tak, jak bylo kdysi pohřbeno. Cecílie byla položena na pravý bok, nikoli na znak, jak bývalo obvyklé. Historik Baronius napsal: „Působila dojmem, jako by spala, spíše než jako mrtvé tělo.“ Sochař Stefano Maderna zvětšil tento úchvatný pohled ve své nezapomenutelné mramorové soše (náhrobek v kostele svaté Cecílie v Římě). Cecíliiny ostatky

Nepoznaná královna

O anglické královně Viktorii se vypráví následující příběh: Jednou se procházela sama v lese. Nechtěla, aby ji lidé poznali. Najednou však začalo silně pršet. Lilo a lilo. Královna zaklepala na vrata nejbližšího statku a prosila o zapůjčení deštníku. Selka si ji přezíravě prohlédla a řekla: „Mám dva deštníky: jeden krásný, nový – ten vám beztoho nepůjčím, protože byste mi ho jistě nevrátila a druhý starý, polámaný – ten můžete mít.“ A podala jí starý polorozbitý deštník. Královna Viktorie poděkovala, vzala deštník a odešla. Příštího dne poslala královna svého sluhu, aby deštník vrátil a jménem královny selce poděkoval. Selka se polekala! Kdyby to bývala věděla, že deštník je pro královnu, dala by jí ten nový, krásný! Ba co víc: pozvala by jí dál, dala by jí teplé jídlo a suché oblečení... Ale příležitost už byla pryč. Některé příležitosti se neopakují!

jsou kromě Říma uchovávány také v Hildesheimu a v Albi ve Francii.

Svatá Cecílie patří k nejčastěji znázorňovaným sveticím. Bývá zobrazena s růží, hudebním nástrojem (varhany, housle), palmou, knihou nebo také s ranami na krku. Svátá Cecílie je patronkou hudby, hudebníků, zpěváků, varhanářů, básníků, výrobců hudebních nástrojů, slepců. Hudba je se svatou Cecílií spojována, protože při svatbě, kde zněly nejrůznější hudební nástroje, zpívala světice v duchu písně Bohu. Svátek svaté Cecílie slavíme 22. listopadu.

Ke svaté Cecílii se vztahuje i spousta legend. Jedna z nich je tato: Centurioni, kteří měli v Římě stráž při popravě svaté Cecílie, a mnoho okolostojících naříkalo nad tím, že tak půvabná dívka chce čelit smrti. Tehdy jim Cecílie řekla: „Drazí chlapci, zemřít neznamená ztratit své mládí, nýbrž proměnit je na lepší: je to jako dát bahno

a dostat za to zlato, opustit ubohou chatrč a vstoupit do nádherného příbytku. Můj Pán dává stokrát víc, než se mu dá.“

Svatá Cecílie je prvně uváděna jako spolupatronka slavičinského kostela v roce 1671. Její patrocinium bylo znovu oživeno letos 30. června při konsekraci kostela. Je zobrazena na stropní malbě nad kůrem ve slavičinském kostele.

SVATÁ CECÍLIE A SVATÝ VOJTĚCHU, PATRONI NAŠEHO KOSTELA, ORODUJTE ZANÁS!

Zdroj: internet a publikace Slavičín – kostel a farnost sv. Vojtěcha v miléniu 997 - 1997

TROCHU Z HISTORIE KOSTELA - KAZATELNA

...V roce 1755 se ve slavičinském farním archivu uvádí nová kazatelna na evangelní straně kostela.... V roce 1895 byla taktéž obnovena dřevěná kazatelna, údajně napodobenina kazatelny v kostele sv. Jana Křtitele a Jana Evangelisty u kláštera Minoritů v Brně. Hezky figurálně zdobena je zejména její horní část. Řezbářsky jsou ztvárněny sošky Nejsvětější Trojice, korunování Panny Marie a evangelistů s jejich symboly. Při restaurování kazatelny v roce 1976 byly odstraněny nápisy na vypouklých částech spodního dílu. Kazatelna původně stála na začátku hlavní lodi kostela a vstupovalo se na ni z prostoru lipovské kaple. Kazatelna je chráněna Ústavem památkové péče....

publikace Slavičín – kostel a farnost sv. Vojtěcha v miléniu 997 - 1997

1952

1988

Krásný obraz

Jeden starý příběh vypráví o dobrém muži, kterému Stvořitel slíbil, že mu splní jedno přání. Muž o tom chvíli přemýšlel a pak řekl: „Přál bych si, abych mohl činit dobro a ani o tom nevěděl.“ Bůh ho vyslyšel. O něco později se Stvořitel rozhodl, že když se jedná o tak dobré předsevzetí, že ho přeneseme na všechny lidské bytosti. A tak to dělá až do dnešní doby. Nepodeceňuj se. I když nenalezneš nikdy důkaz, přesto věř, že jsi daleko důležitější, než si myslíš. My všichni tvoříme část jednoho obrazu, obrazu daleko většího, než jsme schopni uvidět, obrazu, který je jako celek neuvěřitelně krásný.

Věřím ve vzkříšení mrtvých, společenství svatých a život věčný

Přichází podzim, dny se zkracují a pomalu se přibližuje zima. Podzimní úrodu už jsme sklídili a poděkovali Pánu za jeho štědrost. S listopadovými dny přichází Slavnost Všech svatých a Vzpomínka na všechny věrné zemřelé – svátek Dušiček. Místa odpočinku našich drahých zesnulých se rozsvítí a rozkvetou projevy naší vděčnosti a vzpomínkou. V těchto dnech hojně navštěvujeme hřbitovy, místa posledního odpočinku našich blízkých.

Vyznáváme, že věříme ve společenství svatých, odpuštění hříchů, vzkříšení těla a život věčný. Společenství svatých, kteří nás už předešli a mohou patřit na Boží tvář. Je pravdou, co říká apoštol Pavel 1Kor 2,9: „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ Svatí jsou nejenom ti, kteří byli prohlášeni za svaté, ale je to veliký zastup svatých. Apoštol Jan píše v knize Zjevení 7,9-10: „Potom jsem viděl, hle, tak veliký zástup, že by ho nikdo nedokázal sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků, jak stojí před trůnem a před tváří Beránkovou, oblečeni v bílé roucho, palmové ratolesti v rukou. A volali velikým hlasem: Díky Spasiteli, Bohu našemu sedícímu na trůnu, a Beránkovi.“ To jsou ty velké zástupy svatých, kteří jsou před trůnem Božím.

Martě, která oplakávala smrt bratra Lazara, Ježíš říká: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ Toto Ježíš opakuje každému z nás vždy, když smrt vstoupí do našich životů a našich citů. Všichni jsme maličci a bezbranní tváří v tvář tajemství smrti. Jaká je to milost, když v té chvíli chováme v srdci plamínek víry. Ježíš nás vezme za ruku, jako vzal Jairovu dceru a zopakuje znovu „Talitha kumi!“ (Říkám ti „Vstaň!“) Přivřeme oči a myslíme na svou vlastní smrt, představme si onu chvíli, až nás Ježíš vezme za ruku a řekne nám: „Pojď se mnou, vstaň!“ Pak naděje skončí a začne skutečnost nového života. Toto je naše naděje tváří v tvář smrti. Pro toho, kdo věří, je branou otevřenou dokořán. Pro toho, kdo pochybuje, je to záblesk světla ze skuliny ne zcela zavřených dveří. Pro nás všechny to bude milost, kterou nám získal Ježíš svou smrtí na kříži a svým zmrtnýchvstáním.

Setkání s Kristem je setkáním s celým jeho tělem, i mou vinou vůči trpícím údům tohoto těla a odpouštějící láskou, která pramení z Krista. Možností pomáhat a obdarovávat nekončí pro křesťana smrtí, ale zahrnuje celé společenství svatých v tomto světě i na druhé straně prahu smrti. Papež Benedikt XVI. řekl: „Člověk, který věří, nikdy není sám! Společenství v lásce – v Bohu – nezná hranice!“ Modlitba nesená láskou k Bohu a k našim zesnulým je skvělým naplňováním společenství svatých. Naším drahým zesnulým tak můžeme prokazovat lásku i za prahem smrti. A naopak: naši přátelé na věčnosti, kteří už dosáhli plného spojení s Bohem, svou přímluvou pomáhají nám, to je to společenství lásky.

Svatost je pro každého. Už ve 3. knize Mojžíšově zaznívá: „Budte svatí, neboť já Hospodin, váš Bůh, jsem svatý.“ Svatost je nejkrásnější tvář církve, a to působí Duch Svatý. 2. vatikánský koncil připomněl: „Všechny věřící křesťany, vybavené v každém povolání a stavu tolika a tak velikými prostředky spásy, volá Pán – každého jeho vlastní cestou k dokonalé svatosti, jako je dokonalý sám Otec.“ (LG 11) Důležité je, aby každý věřící rozpoznal svou cestu a vydal ze sebe to nejlepší, to osobní, co do něho Bůh vložil. K tomu, abychom byli svatí, nemusíme být biskupy, kněžími, řeholníky. Mnohdy si myslíme, že svatost je vyhrazena jen těm, kdo mají možnost vzdálit se běžným zaměstnáním, aby mohli věnovat hodně času modlitbě. Ale tak to není. Všichni jsme povoláni k tomu, abychom byli svatí tím, že budeme žít v lásce a budeme vydávat svědectví v každodenním zaměstnání tam, kde se nacházíme.

Svatost, k níž tě Pán volá, roste postupně skrze drobné úkony lásky a pomoci druhým. Někdy život přináší větší výzvy a Pán nás skrze ně zve k novým obrácením, která umožňují, aby se v našem životě lépe projevila jeho milost. Tak z podnětu této Boží milosti budujeme řadou činů takovou podobu svatosti, jakou pro nás chtěl Bůh. Abychom mohli milovat tak, jak on miloval nás, sdílí s námi Kristus svůj vzkříšený život.

Jsme schopni milovat Pánovou bezpodmínečnou láskou, protože Vzkříšený sdílí s našimi slabými životy svůj mocný život: „Jeho láska nemá meze, a když byla jednou darována, nikdy nebyla vzata zpět.“

Kristův život zjevuje Otce, protože „Bůh je láska“, celý Kristův život je tajemstvím vykoupení. Svatost není nic jiného než plně žitá láska. Míra svatosti je dána vzrůstáním Krista v nás tím, jak silou Ducha Svatého utváříme celý svůj život podle jeho života. Nech se přetvářet a obnovit Duchem, aby nebylo promarněno tvé vzácné poslání. Pán ho dovede k naplnění i přes tvé omyly a negativní stránky, jen když nesejdeš z cesty lásky a zůstaneš otevřený jeho působení.

Není zdravé milovat ticho a vyhýbat se setkávání s druhými, toužit po odpočinku a odmítat činnost, vyhledávat modlitbu a přehlížet službu. Jsme povoláni ke kontemplativnímu životu uprostřed činnosti a posvěcujeme se v odpovědném vykonávání svého poslání, neboť život je poslání. Z toho neplyne, že bychom měli podceňovat chvíle pokoje, samoty, mlčení před Bohem. Naopak. Potřebujeme zastavit ten horečný běh, abychom si uchránili osobní prostor, což je často bolestné, ale vždy plodné, protože v něm se rozvíjí upřímný rozhovor s Bohem. Potřebujeme Ducha svatosti, který prostoupí samotu i službu, niternou důvěrnost i evangelizační úsilí, aby každý okamžik byl v Pánově pohledu projevem darované lásky.

Neměj strach ze svatosti. Ona ti nevezme síly, život ani radost. Naopak, staneš se člověkem, na jakého Otec myslel, když tě stvořil, a zůstaneš věrný svému bytí. Závislost na Bohu nás osvobozuje od otroctví a přivádí k poznání naší důstojnosti. V duchu nové evangelizace jsme povoláni nechat se evangelizovat a evangelizovat druhé na základě toho, že vy, všichni pokřtění, jste zmocněni k tomu, abyste přijali úlohu být solí země a světlem světa všude tam, kde se nacházíte. Neměj strach zamířit výš, nechat se vést Duchem Svatým.

(Použity některé myšlenky z exhortace GAUDETE ET EXSULTATE Radujte se a jásejte)

Ludmila D.

Biblické inzeráty

Poznáte podle vymyšleného textu, kdo by mohl být jeho pisatelem?

1. Najmu vojáky, kteří jsou ochotni zbavit mě betlémských dětí. Zn.: Půjde jen o chlapce do 2 let. (Mt 2,16)
2. Kdo nám poskytne nocleh alespoň na jednu noc? Zn.: Sčítání lidu. (Lk 2,1-7)
3. Nabízím návod, jak přežít s hladovými ivy. Zn.: Bez ztráty identity. (Dan 6,17-24)
4. Hledám muže, který by měl odvahu se mnou se oženit, přestože mi už 7 manželů zemřelo. Zn.: Samota tíží. (Tob 7,10-11)
5. Dobrodružný pobyt v útrokách velryby s cestovní kanceláří Ninive. Zn.: Tři dny. (Jon 2,1)
6. Vyměním dosavadní zaměstnání za jednu výzvu k následování. Zn.: Celník. (Mt 9,9)
7. Hledám dítě, na které čeká celý Izrael, abych mohl v pokoji zemřít? Zn.: Světlo pro národy. (Lk 2,25-32)
8. Hledám advokáta, který mi pomůže dostat se z vězení kvůli nespravedlivému obvinění. Zn.: Vykладаč snů. (Gn 39,19-20)
9. Koupím moc Ducha svatého za stříbro a peníze. Zn.: Vkládání rukou. (Sk 8,18-19)
10. Hledám někoho, kdo uzdraví moji dceru. Zn.: I psi jedí ze stolu svých pánů. (Mk 7,24-30)
11. Hledám dva muže na podpírání rukou až do západu slunce. Zn.: Síly ubývají. (Ex 17,11-12)
12. V nepříznivém počasí nabízím přístřeší na své lodi libovolnému páru zvířat. Zn.: Spěchá, jen do 7 dní! (Gn 7,1-3)
13. Hledám šikovného kameníka, který opraví, co můj bratr v hněvu roztříštil. Zn.: Jen dvě desky. (Ex 32,15-20)
14. Přijmu dělníky na stavbu chrámu v Jeruzalémě. Zn.: Zaplatím královsky. (1 Král 6,1)
15. Hledám hvězdáře, který mi pomůže spočítat hvězdy na nebi. Zn.: Jen důvěryhodně. (Gn 15,5)

Srdce a jazyk – nástroj dobra i zla

Jeden panovník z dávných časů hloubal nad otázkami života. Protože ho znepokojovala podstata dobra a zla, přikázal svému sluhovi, aby přinesl nějaké orgány, které jsou nejlepší, nejkrásnější a nejnejjednodušší. Sluha přinesl zvířecí srdce a jazyk. Panovník si orgány prohlédl, přemýšlel o jejich smyslu a poté sluhu poslal, aby přinesl nejošklivější a nejhorší orgány. Sluha šel a donesl opět srdce a jazyk. Udivený panovník se zeptal: „Přinášíš srdce a jazyk jako ty nejlepší orgány, a současně i ty nejhorší, jak to?“ Sluha odpověděl: „Když to, co člověk cítí a co si myslí, jde upřímně od srdce a jazyk říká čestně jen pravdu, jsou srdce a jazyk ty nejnejjednodušší orgány. Člověk, jemuž patří, se cítí zdravý a šťastný. Když se však ze srdce stane vrahovo doupě, které zapírá svá přání, a jazyk mluví nepravdu a faleš, jsou oba orgány pro člověka, kterému patří, skutečným trestem. Svár, který rozsévá navěnek, plní i jeho nitro a štěstí se od něho odvrací.“

Farní zájezd do Říma

Ve dnech 15. – 19. října uspořádala farnost ve spolupráci s otcem Markem Smatanou poutní zájezd do Říma. Otec Marek nám dělal průvodce už loni, kdy jsme s ním navštívili Fatimu a jiná místa v Portugalsku a Španělsku. V pondělí brzy ráno jsme odjeli autobusem na letiště do Bratislavy a z ní jsme odletěli letadlem do Říma. Na letišti nás čekal autobus, který nás odvezl na první zastávku zájezdu, a to do tzv. Fatimy u Říma v San Vittorino. V moc hezkém chrámu u sochy Panny Marie Fatimské jsme se společně pomodlili radostný růženec a poté jsme odjeli do Subiaco, místa, kde se zrodilo evropské mnišství a kde se v krásném skalnatém prostředí nachází benediktinský klášter, který je úzce spjatý se sv. Benediktem z Nursie. Zde jsme měli možnost slavit mši svatou. Když bylo Benediktovi asi 20 let, uchýlil se do samoty v Subiaco v Sabinských vrších, kde žil 3 roky. Chlebem ho zásoboval mnich Romanus z blízkého kláštera a poučoval jej o praktickém naplňování askeze. Mniši z komunity ve Vicovaru ho požádali, aby se stal jejich opatem. Souhlasil, ale vrátil se do Subiaco poté, co mniši odmítli jeho přísnou askezi a pokusili se ho otrávit. Otravě se Benedikt podle legendy vyhnul tak, že požehnal pohár s otráveným vínem a ten se roztrhl. Postupně zorganizoval 12 malých komunit po 12 mniších na různých místech. Číslo 12 mělo symbolizovat plnost a schopnost tvořit společenství. Asi v roce 529 se přesunul do Montecassina, kde založil klášter a uvedl v život svá řeholní pravidla, a kde také zemřel a byl pochován. Poslední pondělní zastávkou byl klášter zasvěcený sv. Scholastice, sestře sv. Benedikta. Velmi brzy vstoupila do kláštera Roccabotte u Subiaco. Později přešla do kláštera poblíž Montecassina, kde také zemřela. Jednou v roce se setkávala se svým bratrem Benediktem k duchovním rozhovorům. Při schůzce v roce 542 se prý stalo, že prosila bratra, aby u ní zůstal déle, ale on odmítl. Scholastika prosila o pomoc Boha. Údajně ji vyslyšel a učinil, že se spustil prudký déšť a bouřka, takže Benedikt byl nucen zůstat. Zdržel se u sestry ještě tři dny a ona třetího dne náhle zemřela. Benedikt prý viděl, jak se její duše vznáší k nebi v podobě holubice. Klášter u Subiaco byl v průběhu dějin několikrát opravován, ale přesto si uchoval nejstarší části v podstatě nedotčené. Vnitřní prostory jsou určovány třemi dvory, z nichž každý je v jiném architektonickém slohu, a každý zároveň ukazuje jednu velkou stavební i dějinnou epochu kláštera. Podle prastaré tradice jsou tyto dvory obrazem ráje na zemi. V úterý dopoledne jsme navštívili katakomby sv. Kalista, které tvoří nespočetná a složitá bludiště choděb, z nichž dosud bylo prozkoumáno asi kolem 20 kilometrů, a dosahují hloubky 25 metrů ve 4 poschodích. Pro veřejnost jsou přístupná 2 poschodí. Nacházejí se zde četné nástěnné fresky. Také je zde umístěna socha sv. Cecílie od Maderny, krypta s hroby 9 papežů ze 3. stol. V chodbách se vytvářely výklenky, kam se ukládala těla mrtvých. Měli jsme tu výsadu, že jsme v těchto prostorách mohli slavit mši svatou. Pak jsme navštívili baziliku Santa Maria Maggiore (Bazilika Panny Marie Větší), která patří mezi 7 hlavních kostelů Říma. Tato byzantská stavba byla v průběhu let několikrát rozšiřována, aby mohla pojmut větší množství poutníků. Dále jsme viděli Baziliku sv. Praxedy, Chrám Panny Marie ustavičné pomoci, Prezidentský palác, Fontánu di Trévi, sloup Neposkvrněné, Kostel Nejsvětější Trojice se slavnými Španělskými schody k němu vedoucími. Zážitkem byl jistě také slavný Pantheon – jediná antická stavba v Římě, která se dochovala nedotčená. Interiér baziliky má průměr 43,40 metru a stejná je i výška. Otvorem ve střeše o průměru 9,92 metru prochází světlo a vzduch do celého chrámu. Je zde množství nádherných fresek a soch. V Pantheonu jsou pohřbeni někteří z největších italských králů a umělců. Na jednom z neznámějších římských náměstí Navona je kostel Santa Agnese v Agone (kostel svaté Aněžky). Dále jsme měli možnost vidět Andělský hrad, který se dodnes jeví jako nedobytná pevnost a který je chodbou na hradbách spojen s Vatikánem. Byla to prakticky opevněná chodba, která umožňovala papežům uchýlit se urychleně z Vatikánských paláců na opevněný a bezpečný hrad. Naši pozornosti nemohl uniknout také Pomník krále Vittoria Emanuela II. projektovaný na oslavu nezávislosti Itálie. Ve středu

jsme se zúčastnili generální audience na Svatopetrském náměstí. Svatého otce jsme mohli vidět zblízka, když zdravil poutníky z papamobilu. Po audienci jsme si vystáli dvouhodinovou frontu do Vatikánských muzeí. Byli jsme v obrazárně a v muzeu kočárů a aut, kterými jezdili papežové. Z muzea jsme v davu poutníků přešli do nádherné Sixtinské kaple a z ní pak do Baziliky sv. Petra, kde jsme se zúčastnili mše svaté v italštině v jedné z mnoha kaplí. Ve čtvrtek jsme navštívili Baziliku sv. Jana na Lateránu, dále Svaté schody (Scala Santa), které tradice považuje za schodiště, po kterém Ježíš Kristus vstupoval do Pilátova domu a které přivezla do Říma matka císaře Konstantina Helena. Po 28 schodech se může vystoupit pouze po kolenou. Dále jsme navštívili Baziliku sv. Klimenta, kde se nachází hrob sv. Cyrila, Baziliku sv. Pavla za hradbami, Baziliku sv. Petra v okovech, Baziliku sv. Cecílie v Trastevere, Colosseum a také jsme byli u moře. V pátek před odletem jsme navštívili místo mučednické smrti sv. Pavla na Tre Fontane (Tři fontány). Apoštol Pavel byl sťat mečem za římskými hradbami kolem roku 67. Podle tradice vytryskly na místech, kde se dotkla padající hlava sv. Pavla, tři prameny. Nad těmito místy je postaven kostel a na místech dopadu hlavy jsou umístěny oltáře. To bylo poslední místo naší pouti. Autobus nás odvezl na letiště a v pozdních odpoledních pátečních hodinách jsme šťastně a plni zážitků a duchovního náboje doputovali domů...

Touto cestou chceme poděkovat otci Markovi za skvělé průvodcovství a trpělivost a našemu otci Marianovi za jeho úžasnou přítomnost a za to, že pro nás tak hezkou pout zorganizoval. Velké Pán Bůh zaplať!!! A díky patří také všem poutníkům za skvělé poutní společenství... Kež všem Pán žehná svou štědrá rukou a ... zase snad někdy na jiném poutním zájezdě...

text Jana Adámková, foto Hanka Cvešperová

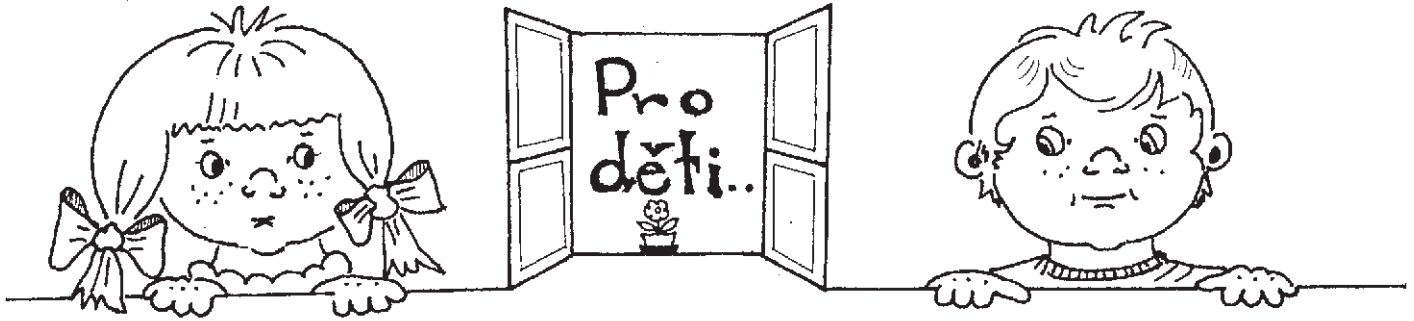
Psát do písku a do kamene

Jedna arabská legenda vypráví příběh dvou přátel, kteří cestovali pouští. Když dospěli do určitého místa, začali se hádat. Ten uražený napsal mlčky do písku: „Dnes mě můj nejlepší přítel uhodil do tváře.“ Pokračovali v cestě a v jedné oáze se rozhodli vykoupat. Uražený muž se začal topit, ale jeho přítel ho zachránil. Když se vzpamatoval, vyryl do kamene tato slova: „Dnes mi můj nejlepší přítel zachránil život.“ Přítel se zvědavě zeptal: Proč jsi nejprve psal do písku a teď do kamene? Muž s úsměvem odpověděl: „Když nás urazí dobrý přítel, musíme psát do písku, odkud to ovane vítr zapomení a odpuštění. Ale když se stane něco důležitého, musíme to vyryt do paměti svého srdce, odkud se to nijak nedá vymazat.“

Hudba pro pláč

K jedné ženě doléhal každý večer od sousedů přes tenké stěny bytu pláč maličké holčičky. Rodiče vždycky zhasli světlo a nechávali dítě v pokoji usínat samotné. V jiné místnosti se přitom dívali na televizi. Mysleli si, že to holčičce prospěje, povede to k posílení její povahy a že ji to už odmala podpoří v samostatnosti. Holčička zoufale plakala a její pláč ženu přesvědčoval, že se to malé stvoření cítí samo a má strach. Co dělat? Ta paní si nebyla jista, zda by o tom měla promluvit s rodiči holčičky. Třeba by situaci ještě zhoršila. Napadlo ji, že tak jako ona slyší holčičku, holčička by mohla slyšet ji. Rozhodla se tedy zpívat. Každý večer, když rodiče nechali holčičku samotnou, zpívala jí něžné ukolébavky, mluvila na ni a uklidňovala. Hlas, který přicházel skrz stěnu, holčičku ukolébával, dítě přestávalo plakat a klidně usínalo. Teplou neznámého hlasu ji ochraňovalo před chladem samoty.

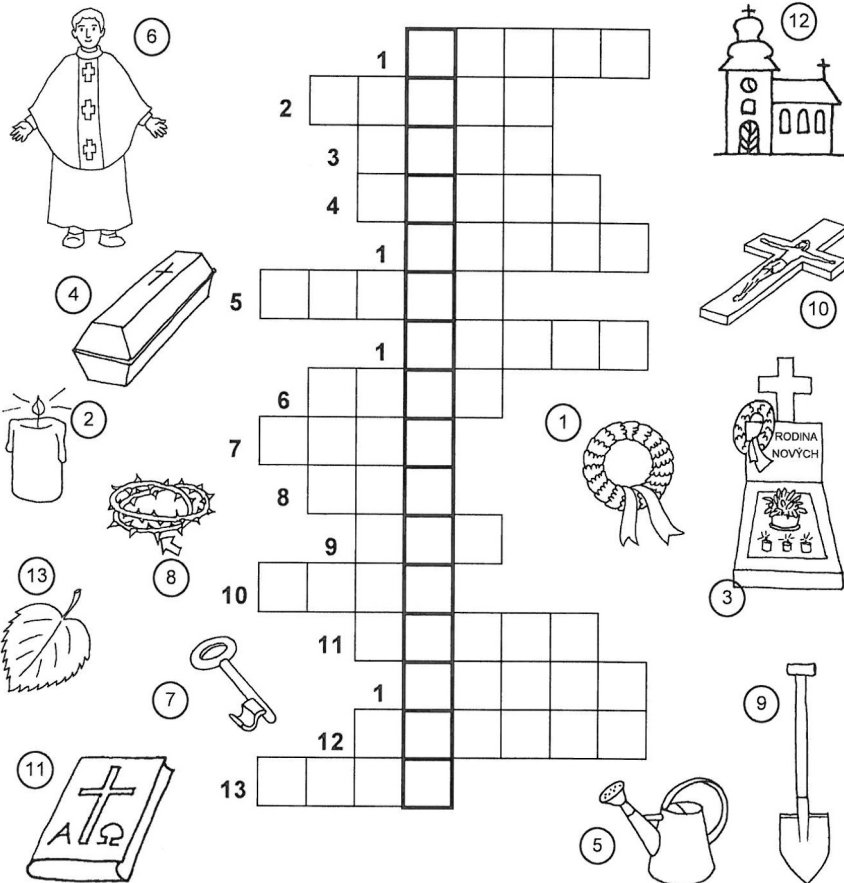
Slunečnice a vrabčák

Mezi starou krabicí a obalem od praciho prášku rostla malá slunečnice. Kolem bylo plno odpadků. Slunečnice byla jedinou květinou široko daleko.

POHŘBÍVAT ZEMŘELÉ

V minulosti bylo pro člověka velkou potupou nemít hrob. Například zločinci a sebevrazi nesměli být pohřbeni na hřbitově. Ve středověku existovala tzv. bratrstva – skupiny křesťanů pečující o pohřby nejhudších a nemajetných. Dnes u nás lidé peníze na pohřeb mají, avšak mnozí se těmto obřadům vyhýbají, aby jim nepřipomínaly vlastní smrt.

Ke křesťanskému životu však patří důstojné rozloučení se zesnulým a pohřeb. Všichni tvoříme jedno společenství, proto se za zemřelé modlíme a pečujeme o jejich hroby. Je to skutek milosrdenství. Co nás k němu vede?

Nikdo nevěděl, proč vyrostla právě zde – na smetišti. Květina byla často smutná a v noci snila o šťavnatých loukách, o pestrých květinových polích a motýlech. Jednoho dne si před ní sedl malý rozčepýřený vrabčák a s otevřeným zobáčkem ji obdivoval. „Jak jsi krásná! Nádherná!“ pípál vrabec. „To nejsem,“ odvětila slunečnice smutně. „To bys měl vidět moje sestry, které jsou desetkrát větší než já! Já jsem malá a ošklivá.“ „Pro mne jsi ale nejkrásnější květina,“ švitořil vrabec a odletěl. Od té doby navštěvoval ptáček slunečnici každý den. A každý den květina trochu povyrostla a její květ více zářil. Stali se z nich přátelé. Jednoho dne však vrabec nepřiletěl. Květina si dělala velké starosti. Když se probudila do dalšího dne, ležel u ní vrabčák s roztaženými křídly a vypadal skoro jako bez života. Slunečnice se polekala: „Kamaráde, žiješ? Co se ti stalo?“ Ptáček namáhavě otevíral oči. „Už několik dní jsem nenašel nic k jídlu. Mé síly jsou u konce. Přišel jsem k tobě, abych tu umřel.“ „Ne, to ne!“ volala slunečnice. „Počkej okamžik!“ Naklonila svůj těžký květ dolů a na zem vypadlo několik jejich semínek. „Sezobni je, přáteli, a budeš mít zase sílu.“ Vrabčák sezobl z posledních sil pár zrněk a zůstal vyčerpaně ležet. Druhého dne se však už cítil lépe. Chtěl slunečnici poděkovat, ale co to? Zelené okvětní lístky byly zplihlé a lístky visely bezvládně dolů. „Co je s tebou, květinko?“ zapípál vrabčák polekaně. „Nedělej si starosti,“ pravila slunečnice. „Můj čas vypršel. Viš, vždycky jsem si myslela, že na této hromadě odpadků rostu zbytečně. Ale teď vím, že všechno má svůj smysl, i když to hned nechápeme. Bez tebe bych ztratila odvahu k životu a ty bys beze mne umřel. A podívej se: na zemi leží ještě hodně semínek. Nech některá být, a možná tu za rok vykvete spousta slunečnic a kolem nich bude závodit hodně rozčuchaných vrabčáků a pestrých motýlů.“

Z knihy příběhů W. Hoffsummera

Žena s cibulí

V jedné povídce vypráví Dostojevskij o ženě, která byla po dobu svého života velmi zlá. Po její smrti bylo všem jasné, že po sobě nezanechala jedinou stopu dobra. Chopili se jí ďáblové a hodili do ohnivého jezera. Poblíž však stál anděl strážný a říkal si: „Kdybys si vzpomněl na něco dobrého, co ta žena udělala, mohl bych o tom říct Bohu.“ Něco ho napadlo a povídá: „Bože, jednou vytáhla na své zahradě cibuli a darovala ji jedné žebračce.“ Bůh odpověděl: „Vezmi tu cibuli a podej jí ji do jezera, aby ji uchopila za stonek a vytáhni ji za ni. Pokud to dokáže, může jít do ráje. Pokud se ale stonek cibule přetrhne, zůstane tam, kde je.“ Anděl běžel k jezeru, podal ženě cibuli, aby se za ni vytáhla a pomalu jí pomáhal. Málem se mu to podařilo, když však byla už téměř venku, pověsili se na ni další hříšníci a žena se rozzlobila a odkopávala je nohama. „Já mám být vytáhena, ne vy, to je moje cibule, ne vaše!“ Jakmile to řekla, cibule se přetrhla, a žena spadla zpátky do jezera a tam hoří dodnes.

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Jdou dva muži. Jeden má pravou ruku nahoře, druhý levou. Vidí je třetí a ptá se: „To je nějaký nový pozdrav nebo nemoc?“ První muž se polekaně otočí a říká: „Josefe, my jsme ten trám zapomněli.“

Jistý velký nimrod příběhne po honu do hostince a ve dveřích se střetne s doktorem. „Víte, co jsem střelil?“ „Vím, už byl u mě na ošetřovně.“

V parfumerii: „Máte nějaký mastný krém na velmi suchou pleť?“ „Ano, jistě tento...“ „A je opravdu mastný?“ „Samozřejmě, stojí pět set korun.“

Čerstvý absolvent hledá místo u podnikatele: „A kolik by byl můj plat?“ „Teď pět tisíc a později deset tisíc.“ „Deset tisíc? To by šlo. Tak já přijdu později.“

Dělníci na stavbě staví obrovský komín. Ve chvíli, kdy už jej mají téměř dostavený, příběhne k nim mistr a udýchaně pravi: „Chlapi, průšvih! Někdo mi otočil plán, my máme kopat studnu.“

Baví se dvě sousedky: „Kdepak je vlastně váš Franta?“ „V Praze, u Národního divadla.“ „To je dobré. A co tam dělá?“ „Prodává tam na rohu banány.“

Přijde do knihkupectví žena v černém. V ruce drží knížku Kapesní atlas hub. Prodáváč si jí všimne a okamžitě k ní běží: „Upřímnou soustrast, paní. Autor už tu chybu opravil.“

Učitel se ve škole rozčiluje nad pokleslou morálkou svých žáků: „Moc dobře víte, kde je ve městě kdejaká putyka, ale abyste věděli, kde se třeba nalézá gotický kostel svatého Jakuba, tak to né!“ Ze třídy se ozve hlas: „Ale jo, hned naproti hospody U Nováků.“

Režisér vysvětluje mladému herci: „Musíte do své postavy vložit více citu. Dokonalý herec musí umět přecítit například jídelní lístek tak působivě, až publikum rozpláče.“ „Ovšem,“ souhlasí mladík, „když bude současně číst i ceny.“

Dva moderní umělci navštívili svého přítele malíře. Chvilí čekali na mistra, který se právě převlékal. Mezitím obdivovali jedno plátno: „Ach, jak nádherná hra barev.“ „A ta hudba tvarů...“ „Všude je cítit duši odborníka...“ „Co naplat, je to umělec.“ Vtom se objevil malíř a oznámil: „Toho plátna si nevíšimajte. Používám ho na vytírání štětců.“

*Mojžíši, přestaň si už hrát s tou vodou.
Potřebuji tě umýt.*

Nezbedův humor 4

Pohádka o růženci

Byly jednou dva klokočové růžence. Jeden byl normální – na pět desátků, druhý byl také normální, ale jen na jeden desátek. To se ví, že se ten delší vytahoval, považoval se za lepší a zbožnější a o kratším kolegovi se vyjadřoval nečekaně hrubými slovy. Marně se jednodesátkový růženec bránil, že i na něm je možné modlit se neomezené množství desátků. Marně trval na tom, že větší množství kuliček není zárukou většího soustředění při modlitbě. Marně vysvětloval, že svou existenci nikterak nepopírá dlouholetou tradici pětidesátkových růženců. A skutečnost, že při rodinné modlitbě byly oba růžence používány současně, nic nezměnila. Delší růženec byl skálopevně přesvědčen, že jenom on je ten pravý a správný a spásonosný. A hýbat se skálou nelze. Buď ji necháme tam, kde je, nebo ji rozbijeme a pak přestěhujeme, jenže to už pak není skála, ale hromada štěrků.

Ani zavedení čtvrtého okruhu tajemství „Růžence světla“ nevnese světlo do trvalého sporu pětidesátkového růžence s jednodesátkovým. Kratší říkal: „Vidíš, ani počet růžencových tajemství není neměnný a definitivní,“ ale delší hned trumfoval: „Ano, jenže těch tajemství nebylo a nikdy nebude!“ Čím víc kratší růženec hájil svou čest a zbožnost, tím víc byl uražen a ponižován. A když mlčel, bral to ten delší jako uznání své pravdy a jako vítězství a mluvil ještě povýšenějšími a hrubšími slovy. Ještěže to lidé neslyšeli, to by raději počítali „zdrávasy“ na prstech nebo by se přestali modlit úplně.

Jednou se majitelé růženců vydali na pouť. A aby to byla skutečně pouť, šli posledních dvanáct kilometrů pěšky. Na krásné louce uprostřed lesa se zastavili, aby si odpočinuli. Někoho napadlo, že by se mohli pomodlit růženec a takový návrh samozřejmě nebylo možné odmítnout. Jenže děti se začaly hádat. Když jedno chtělo ten delší, druhé ho chtělo taky. Když si tedy první chtělo vzít ten kratší, změnilo názor i to druhé. Marně rodičové vysvětlovali, že na délce růžence nezáleží, zbytečně vyhrožovali, že dětem na poutním místě nic nekoupí. Děti se o růžence přetahovaly tak dlouho, až je oba přetrhly.

Kuličky se rozletěly po trávě. Děti překvapením ztuhly. Uvědomovaly si, co provedly, a čekaly, jaký rozsudek nad nimi bude vynesen. Na mamince bylo vidět, že je z chování svých dětí smutná, na tatínkovi, že se zlobí, ale žádný z nich nic neřekl. Děti chvíli čekaly, co se z toho vyvrbí, a když mlčení nikdo nepřerušil, dalo se nejdříve jedno a hned po něm druhé do hledání růžencových kuliček. Ve vysoké trávě to nebylo jednoduché. Děti byly hledáním natolik zaujaté, že ani nepostřehly, jak se maminka usmála na tatínka, tatínek jí to oplatil a pak se oba usmáli na děti.

Od té události měli doma růžence čtyři. Nekoupili si je na pouť, ale vyrobili z nalezených kuliček. Těch bylo přesně 44. Každý měl svůj jednodesátkový růženec. Děti se nehádaly, žádný z růženců se nevyvyšoval nad ostatní, nikdo nepoznal, které kuličky pocházejí z delšího růžence a které z kratšího. Tento pokoj se rozlil do všech zákoutí rodinného života, protože nové růžence nejenom zvaly k modlitbě a pomáhaly při ní, ale zároveň všem připomínaly něco velice důležitého.

www.pastorace.cz

Jeden den ševce Martina

Poté, co ševci Martinovi zemřela žena a dítě, bydlí sám ve své ševcovské dílně. Má rád Boha a pravidelně si čte v Písmu svatém – Božím slově. Jak si tak jednoho dne čte a přemýšlí, zdá se mu, jakoby k němu promluvil sám Ježíš: „Zítřka tě navštívím, Martine!“ Švec má velkou radost a hned začne všechno doma uklízet a připravovat se na vzácnou návštěvu. Už od časného rána je na nohou. Zatímco nedočkavě vyhlíží oknem svého suterénního pokoje Ježíše, uvidí pouze unaveného zametače, jak prochází po chodníku kolem domů a odhruje sni. Martinovi je ho líto, vždyť je taková zima! Soucitně ho pozve domů a nabídne mu horký čaj, aby se zahřál. Podobně to udělá i s polozmrzlou ženou, která nese v náručí dítě. Dítěti švec daruje i vyspravené botičky, které kdysi vyrobil pro vlastní dítě. O něco později zase vidí, jak thovkyně žene chlapce, protože jí z hladu ukradl jablko. Martin vyjde ven a jablko zaplatí, aby se na chlapce už nezlobila. Vždyť nechtěl krás! Večer sedí celý skleslý u svého stolu, protože Ježíš ho nenavštívil, jak slíbil. Pro útěchu si čte ve své Bibli. Najednou si všimne Ježíšových slov: „Cokoli jste učinili jednomu z mých nejpotřebnějších bratří, mně jste učinili...“ Zdá se mu, jako by Ježíš říkal: „Vždyť já jsem tě přece jen navštívil, ale tys mne nepoznal!“ Toho večera jde Martin spát s radostí, protože pochopil něco úplně nového a důležitého!

BIŘMOVÁNÍ

Dne 13. října letošního roku přijalo 96 převážně mladých lidí z rukou otce biskupa Mons. Antonína Baslera svátost biřmování: „Přijmi pečeť daru Ducha Svatého...“ Přejeme všem, aby Duch Svatý stále naplňoval jejich životy svými dary a aby v plnosti zakoušeli ovoce Ducha Svatého, kterým jsou (viz Gal 5, 22-23) láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost, zdrženlivost... Kéž naši biřmovanci vkládají svou důvěru v Ducha Svatého, protože pak můžeme společně jít neustále

kupředu, od jednoho začátku k druhému, Bůh pohřbívá naši minulost v srdci Kristova sám se ujímá naší budoucnosti.

„Bože, Duchu Utěšiteli, lidská bytost oživne pokaždé, když ji navštívíš! Ježíši Kriste, čím bychom byli bez tvého Ducha, který přebývá v našich srdcích. Ty nás miluješ. Bereš na sebe všechno, otevíráš nám cestu k víře, k důvěře v Boha, který nechce ani utrpení člověka, ani jeho tíseň. Duchu vzkříšeného Krista, Duchu soucitné lásky, Duchu chval, tvá láska ke každému z nás nikdy nepomine!“

ZVEME VŠECHNY, KTERÍ CHTĚJÍ PÍSNÍ CHVÁL
VYJÁDRIT BOHU SVOU VDĚČNOST NA

VEČERY CHVAL

KTERÉ SE KONAJÍ KAŽDOU POSLEDNÍ SOBOTU
V MĚSÍCI OD 18 HODIN
V NAŠEM FARNÍM KOSTELE SVATÉHO VOTĚCHA
VE SLAVIČÍNĚ

PŘI MODLITBĚ CHVAL BUDE VYSTAVENA
NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOST!!!

PŘED CHVÁLAMI BUDE V 17 HODIN

MLÁDEŽNICKÁ MŠE SVATÁ

CO VÁS ČEKÁ: VIZ: www.vecerychval.cz

- PÍSNĚ
- MODLITBY
- SVĚDECTVÍ
- ZAMYŠLENÍ
- NEFORMÁLNÍ SETKÁNÍ

LISTOPADOVÉ CHVÁL
budou 24.11.2018

Člověk a jeho stín

Jeden člověk se chtěl zbavit svého stínu, ale vše bylo marné. Ať dělal, co chtěl, nedařilo se mu to. Běhal, skákal, válel se po zemi, ale jeho stín byl pořád s ním. Zkusil ho přeskočit, ale nic naplat. Jakýsi moudrý muž, který se o něm doslechl, mu řekl: „To je přece hračka, zbavit se svého stínu!“ říkal lidem kolem. „Jak to, hračka?“ ptali se lidé. „Jak se může zbavit svého stínu?“ Mudrc pravil: „Musel by si stoupnout do stínu velkého stromu. Najednou jeho stín zmizí.“

KŘTY

Září Samuel Plášek
Ríjen Mariana Magdalena Kovářová
Anežka Terezie Kovářová
Liliana Anna Strnková
Jan Bobál

SVATBY

Ríjen Pavel Ruman, Tichov + Kamila Josefíková, Tichov

POHŘBY

6.9. Ludmila Šmotková, 1924, Bohusl.n.VI.
12.9. Anton Gregušiak, 1932, Slavičín
25.9. Ludmila Goliášová, 1929, Slavičín
3.10. Marie Chmelová, 1933, Slavičín
11.10. Ludmila Jandová, 1943, Rokytnice
20.10. Ing. Marie Urbánková, 1960, Vrbětice

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus světil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám: Křest dětí** buď hned po narození nebo alespoň 1 měsíc před křtem. (Křty jsou zpravidla 3.neděli v měsíci při mši svaté v 11 hodin) Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok. (Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.) Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem. **Svátoost nemocných** udělujeme po individuální domluvě. Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00
Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) : **739 245 911**
Mons.P. Marian Dej (soukromé): **731 919 369**
E-mail: **faslavicin@ado.cz**
Web: **www.faslavicin.cz**
Farní knihovna (na faře):
každou druhou (sudou) středu **9.00 - 11.00 a 13.00 - 16.30 hod.**

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

3.11. - 9.11. Vašíčková, Kúdelová, Janůjová, Šebáková, Nováková, Psotová J., Janoušková V.
10.11. - 16.11. Zlámalová J., Peniašková, Studeníková J., Lysáková, Dubská
17.11. - 23.11. Kučerňáková, Hlavicová Cvešperová, Florešová M., Goňová J., Kovaříková M., Pfeiferová A.
24.11. - 30.11. Kozáčková L., Hudková V., Dulíková L., Ševčíková D., Žáková L., Štulířová, Bartošová
1.12. - 7.12. Bohuslavice
8.12. - 14.12. Hrádek
15.12.- 21.12. Chovančíková, Machů H., Humpolová st., Humpolová ml., Studenková A., Adámková J. ml., Studenková A., Adámková J.
22.12. - 28.12. Rudimov
29.12. - 4.1. Petrůvka
5.1.-11.1. Zupková P., Fojtíková I., Raková R., Durďáková E., Štěpančíková I., Šimoníková P., Koudelová L.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI

SV. VOJTĚCHA A SV. CECILIE VE SLAVIČÍNĚ

NE	7.15 hodin
	9.15 hodin
	11.00 hodin
PO, ST, PÁ	18.00 hodin
ÚT, ČT, SO	7.00 hodin

Správné řešení luštěnky ze strany 7: **Víra ve věčný život**
1 věnec 2 svíce 3 hrob 4 rakev 5 konev 6 kněz 7 klíč 8 trn 9 rýč
10 kříž 11 bible 12 kostel 13 list

Řešení biblických inzerátů ze strany 4:

1 Herodes 2 Josef a Maria 3 Daniel 4 Sára – dcera Raguela
5 Jonáš 6 Matouš 7 Simeon 8 Josef Egyptský 9 Šimon
Kouzelník 10 Syrofénčanka 11 Mojžíš 12 Noe 13 Áron
14 Šalamoun 15 Abrahám

DEN BIBLE

Dopis Dominika kardinála Duky

Vážení přátelé, v období, kdy se tříbí mnoho věcí v církvi i ve společnosti, si uvědomujeme naléhavost výzvy obnovit v biblickém duchu všechny aktivity církve. K takto široce pojaté obnově směřuje činnost Biblického díla.

Nedávno se v Římě sešli biskupové z celého světa, aby takřka celý měsíc rokovali na téma „Mladí lidé, víra a rozlišování povolání“. Jsem přesvědčen, že i z této biskupské synody vzejde dokument, v němž bude Svátý otec povzbuzovat k četbě Pisma svatého nejen mládež, ale všechny věřící křesťany. Biblické dílo je připraveno reagovat na aktuální požadavky v oblasti biblického apoštolátu.

Bez Vaší velkorysý podpory bychom však nedokázali nic. Chci tedy touto cestou poděkovat za vaše modlitby i finanční podporu pro příští rok.

Na internetových stránkách Biblického díla (www.biblickedilo.cz) najdete mnoho námětů k praktickému požadavku, aby veškerá činnost církve byla prostoupena duchem Písma svatého.

S vděčností za Vaši podporu Vám žehnám

Dominik kardinál Duka
předseda správního výboru ČKBD

Novinky ve farní knihovně

Tomáš Halík: To že byl život? Autobiografie P. Tomáše Halíka jako svědectví o své duchovní cestě, dramatických situacích v nevšedních postřehách a o setkáních s mnoha pozoruhodnými lidmi.

Martin Ližičiar: Farář Marian Kuffa. Bůh za tebe bojuje do poslední chvíle. Životní příběh žákovského faráře, který miluje tak, jak to lidé potřebují, ne jak si to zaslouží.

Anselm Grun: Hory a údolí života. Putování po horách je symbolem životní cesty. Má-li člověk dojít do cíle, je třeba nespolehat se jen na sebe, neplytvat silami, opřít se od zbytečné zátěže a s odvahou čelit stále novým výzám.

Wm. Paul Young: Lži o Bohu, kterým věříme. Autor bestsellerů Chatř, Křížovatky a Eva nás ve své knize vybízí, abychom nově přemýšleli o svých představách o Bohu a zvažili, zda některé z nich nemohou představovat lež.

Marek Vácha: Nevyžádané rady mládeži. Vyber si svoji cestu. Bůh je Cesta, tak se rozběhni!

Jean Mercier: Pan farář má krizi. Otec Benjamin, farář z francouzského maloměsta přichází postupně o všechny iluze spojené se svým kněžstvím...

Alessandro da Ripabottoni: Páter Pio. Tak se modlil a tak vyučoval modlitbě. Rozjímání se sv. Piem z Pierelciny.

P. Marek Dunda: Krokodýl aneb můžeš růst. 36 impulsů pro růst lásky k Bohu i k bližnímu.

Morris Venden: Více si povídat, více milovat. Sdílení jako základní princip manželství i duchovního života.

Werner Gitt, K.H. Vanheiden: Kdyby zvířata mohla mluvit. Vědecky přesná komunikace mezi zvířaty.

Farní knihovna je otevřena na faře každou druhou (sudou) středu dopoledne od 9.00-11.00 hod. a odpoledne od 13.00-16.30 hod. Půjčování knih je bezplatné.

Marie Fojtíková

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 500 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durďáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplať. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 2.12.2018 na 1. neděli adventní. Uzávěrka bude v neděli 18.11.2018. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsah jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykovou a stylistickou korekturu. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!